

červenec 07/2013
časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON
2013

**Kaple sv. Cyrila a Metoděje
v semináři v Olomouci**

Anděl Jasu

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Mnozí lidé dovedou při diskusi zcela jasně formulovat, oč jde. Vyslechnou argumenty, vycítí emoce, které při rozpravě hrají roli, zcela jasně dokážou ukázat podstatu problému a navíc navrhnout řešení. V osobním rozhovoru ti zcela jasně řeknou, co jsi ty až dosud přehlížel, v čem jsou tvé skutečné překážky a co bys měl změnit, aby to s tebou bylo lepší. Neučili se tomu. Nejsou to vždy psychologové, ale dovedou jasně vidět, co je podstatné. Neřeknou toho mnoho, ale když už něco řeknou, uhodí hřebík na hlavičku. Vnesou světlo do všeho, co bylo v tobě ještě kalné a neprůhledné. Jsou pro tebe anděly jasu. Podobají se andělům na obrazech Filippina Lippiho, kteří ve své tváři zrcadlí světlý průzračný jas.

Kéž přijde k tobě anděl jasu a vynese na povrch tuto vlohu dosud v tobě skrytou. Určitě se ti už někdy přihodilo, že jsi jasně prohlédl - a naráz jsi všechno pochopil. Někteří mluví o tajemství osvětlení - o náhlém prozření. Nepoznávám nic určitého, ale v tu chvíli je mi vše jasné a já mohu k svému životu vyslovit ANO. Cítím, že všechno je dobré. Nevidím nic konkrétního, ale začínám prozírat, vidět na dno, kde se vše projasní. Takové zkušenosti jsou pro nás vždy darem, protože se všechno proměňuje. Za zdáním vidím podstatu, za jevy vlastní zkušenost. Dostávám se do kontaktu s pravým bytím, s původním a nezfalšovaným obrazem své osoby.

Jistě se ti někdy stalo, že ti náhle bylo jasné, co máš dělat, co je tvým osobním povoláním, jak bys měl dále jít po své cestě. Poznal jsi, jak na tom jsi, pochopil jsi sám sebe. Možná jsi o sobě mnoho hloubal a nedostal ses ani o krok dál, ale náhle se z průzračného nebe zablesklo a tobě bylo vše jasné. To tě navštívil anděl jasu a otevřel ti duši pro podstatné, pro to, co je ti vlastní. Stál jsi před nějakým rozhodnutím a dlouho jsi nevěděl, co učinit. Mnoho důvodů mluvilo pro a mnoho důvodů bylo proti. Existovalo tolik možností, mezi nimiž jsi mohl volit, např. při výběru povolání. A najednou jsi pochopil, co bys měl vzít útokem. V té chvíli jsi zcela zřetelně pocítil anděla, který vnesl do tvého rozpolceného srdce jas. Nebo ses zapletl do nějaké zcela nepřehledné situace. Neprokoukl jsi, oč se tu vlastně hraje. Náhle ti to bylo vše jasné. To pro tebe byla zkušenost - zakusil jsi anděla jasu.

Kéž ti tento anděl pomůže, aby ses jasně poznával, abys pohlédl na svoje dno. Budeš-li se v tom cvičit, může se i z tebe stát anděl jasu – pro druhé. Pak si např. při nějaké rozmluvě náhle uvědomíš, co by ten druhý potřeboval, co by mu udělalo dobře. Budeš umět vnést jas do chaosu jeho myšlení a on ti za to bude vděčný. To se ovšem nelze jen tak naučit.

Opravdu potřebuješ anděla, který tě do jasu uvede. Popros ho o pomoc, když tě přítel nebo přítelkyně v tíživé situaci požádá o rozhovor. Nebudeš pak do něj vstupovat pod tlakem jako bys tomu dotyčnému bezpodmínečně musel pomoci nebo vyřešit jeho problémy. Klidně se můžeš do rozhovoru pustit, protože důvěřuješ v pomoc anděla jasu. Ten ti v pravou chvíli vnukne, co ten druhý právě potřebuje. Snad nebudeš schopen dlouho říct nic, protože nebudeš ničemu rozumět. Ale pak se v tobě začne v duchu rodit jakýsi impuls. Něco proneseš a – podívejme se – ono je to to pravé. Pak zvíš, že ti na pomoc přišel anděl jasu.

MILÍ PŘÁTELÉ, JE v naší přirozenosti srovnávat. Posuzovat, co je lepší, kdo je lepší - kdo horší. Učíme se tomu ve škole, abychom si potom ve světě dospělých vybrali to nejlepší pro sebe. Každý z nás má jiné nároky na svůj život a představy o své budoucnosti. Tak se potom nemůže stát, že všichni chtějí být finančními makléři nebo právníky. Setkal jsem se s jedním člověkem, který měl malou cukrárnu. Byl velice úspěšný ve výrobě valašských specialit. Ptal jsem se ho, zda-li přemýšlí o rozšíření svého podniku s tím, že by také zaměstnal více lidí. On mně odpověděl, že je spokojený s tím, co má, že má rád svou práci a nechce nic měnit. Jeden z mála spokojených lidí. Ale pojďme zpět

k tomu srovnávání a porovnávání. Dovolte mně porovnat náboženství jenom z jednoho úhlu pohledu. Podívejme se, jakého boha jednotlivá náboženství vyznávají. Jaký vztah má bůh k těm, kteří ho vyznávají. Co jim slibuje... Jenom bych ještě dodal - náboženství a kultura, ve které jsem vyrůstal, bývá pro každého z nás tím nejvíce rozhodujícím faktorem. Málokdo z "obyčejných lidí" by přešel k jinému náboženství, i když v poslední době je to více pravděpodobné při střetu různých kultur a globalizace celého světa. V křesťanství vyznáváme jediného Boha ve třech osobách - Otec, Syn a Duch Svatý. Syn - Ježíš Kristus se vtělil a přišel na zem, aby nám ukázal jedinou věc - že nás MILUJE. Položil za nás svůj život, aby to dokázal prakticky. Ježíš - Bůh, nás učí položit život za druhé, vážit si druhých (náboženství nevyjímaje). Ježíš se neomezuje jenom na tento život na zemi, ale také na naší budoucnost po smrti. Po smrti nám slibuje život s ním a slibuje nám odhalení celé pravdy, kterou tady na zemi poznáváme jenom částečně. Obětoval se někde někdy v jiném náboženství bůh za své děti? Ať už je to u muslimů, židů, buddhistů nebo hinduistů? Nechci a nikdy nebudu snižovat nebo kritizovat jiná náboženství. Jenom chci poukázat na sílu křesťanství v oběti.

Při vši úctě k ostatním náboženstvím - nemusím pokračovat?!.....

Milí čtenáři, přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON.

P. Antonín

O Svatých Cyrilovi a Metodějovi

Benedikt XVI na generální audienci 17. června 2009

Drazí bratři a sestry,

Dnes bych chtěl mluvit o svatých Cyrilovi a Metodějovi, bratřích podle krve i podle víry, nazývaných „apoštolé Slovanů“. Cyril se narodil v Soluni úředníkovi císaře Lva roku 826/7. Byl nejmladším ze sedmi dětí. V dětství se naučil slovanskému jazyku. Ve svých čtrnácti letech byl poslán do Konstantinopole, aby studoval, a stal se tam druhem mladého císaře Michaela III. Dosáhl tehdy znalosti různých univerzitních předmětů, z nichž dialektiku ho učil Fótios. Po té co se zřekl slibného manželství, rozhodl se přijmout svěcení a stal se knihovníkem Patriarchátu. Krátce na to, v touze po samotě, vstoupil potají do kláštera, ale brzy byl odhalen a byla mu svěřena výuka posvátných i profánních věd. Tohoto úkolu se ujal tak dobře, že si vysloužil přídomek „Filosof“. Mezitím jeho bratr Michael, narozený roku 815, po úřední kariéře v Makedonii roku 850 opustil svět, aby začal mnišský život na hoře Olymp v Bitýnii, kde přijal jméno Metoděj a stal se igumenem kláštera v *Polychron*.

Také Cyril, přitahován bratrovým příkladem, se rozhodl zanechat vyučování a vydal se na horu Olymp medítovat a modlit se. Několik let poté - kolem roku 861 - jej však císařská vláda pověřila misí mezi Chazary u Azovského moře, kteří žádali, aby k nim byl poslán literát, který by uměl diskutovat s židy a saracény. Cyril se za doprovodu bratra Metoděje zdržel delší dobu na Krymu, kde se naučil hebrejsky. Tady také našel tělo papeže Klementa I., který tam byl poslán do vyhnanství. Našel jeho hrob, a když se spolu s bratrem vydali na zpáteční cestu, odnesli si s sebou jeho cenné relikvie. Když došli do Konstantinopole, byli oba bratři posláni na Moravu císařem Michaelem III., na kterého se moravský kníže Rostislav obrátil s touto přesnou žádostí: „Náš lid se odřekl pohanství a drží se křesťanského zákona, ale nemáme takového učitele, který by nám vyložil v našem jazyku pravou křesťanskou víru“. Misie měla záhy neobvyklý úspěch. Oba bratři přeložili liturgii do slovanského jazyka a získali si mezi lidem velké sympatie. Vzbudilo to však proti nim nevraživost u franckého kléru, který přišel na Moravu před nimi, a toto území chápal jako součást vlastní církevní jurisdikce. Oba bratři se tedy roku 867 vydali do Říma, aby dosáhli spravedlivého řešení. Cestou se zastavili v Benátkách, kde probíhala živá diskuse se stoupenci takzvaných „trojjazyčníků“, kteří tvrdili, že existují pouze tři jazyky, v nichž je dovoleno chválit Boha: hebrejšтина, řečtina a latina. Proti tomu se oba bratři pochopitelně ostře postavili. V Římě byli Cyril spolu s Metodějem přijati papežem Hadriánem II., který jim vyšel vstříc ve slavnostním procesí, aby důstojně přijal relikvie svatého Klementa. Papež také pochopil velkou důležitost jejich výjimečné misie. Od poloviny prvního tisíciletí se totiž Slované ve velkém počtu usadili na územích mezi dvěma částmi římského císařství, východní a západní, mezi nimiž panovalo napětí. Papež vytušil, že slovanské národy by mohly mít roli prostředníka a přispět tak k zachování jednoty mezi křesťany v

obou částech císařství. Neváhal proto a schválil misii dvou bratří na Velké Moravě. Přijal a schválil užití slovanského jazyka v liturgii. Slovanské knihy byly položeny na oltář Santa Maria z Pathmé (Santa Maria Maggiore) a slovanská liturgie byla slavena v bazilikách svatého Petra, svatého Ondřeje a svatého Pavla. V Římě však Cyril, bohužel, těžce onemocněl. Pocítil blížící se smrt, chtěl se zcela zasvětit Bohu jako mnich v jednom z řeckých klášterů ve městě (pravděpodobně poblíž svaté Praxedy) a přijal mnišské jméno Cyril (jeho křestní jméno bylo Konstantin). Naléhavě pak prosil bratra Metoděje, který byl mezitím vysvěcen na biskupa, aby neopouštěl misii na Moravě a vrátil se k tamějšímu lidu. Obrátil se k Bohu touto modlitbou: „Pane Bože, vyslyš mou modlitbu a ochraň své stádo, k němuž jsi mne poslal, vysvoboď je z trojjazyčného bludu, shromáždí všechny v jednotě a učí je lidem vyvoleným, stejně smýšlejícím v pravé víře a správném vyznání“. Zemřel 14. února 869.

Metoděj - věrný závazku, který přijal spolu s bratrem - vrátil se následujícího roku (870) zpět na Moravu. V Panonii (dnešní Maďarsko) však znovu narazil na násilný odpor franckých misionářů, kteří jej uvěznili. Neklesl na mysl a když byl roku 873 osvobozen, začal aktivně organizovat církev tím, že zformoval skupinu svých učedníků. Jejich zásluhou pak mohla být překonána krize, která nastala po smrti Metoděje 6. dubna 885. Někteří z těchto učedníků byli uvězněni, někteří byli prodáni do otroctví a odvezeni do Benátek, kde byli vykoupeni konstantinopolským hodnostářem, který jim umožnil vrátit se do zemí balkánských Slovanů. Byli přijati v Bulharsku a mohli pokračovat v misii, kterou začal Metoděj, přičemž rozšířili evangelium až „na území Rusi“. Bůh si ve své tajemné prozřetelnosti posloužil pronásledováním, aby zachránil dílo svatých bratří. Je to také literárně zdokumentováno. Stačí zmínit díla jako *Evangeliář* (liturgické perikopy Nového zákona), *Žaltář* a různé *liturgické texty* ve slovanském jazyce, na nichž oba bratři pracovali. Po smrti Cyrila vznikly zásluhou Metoděje a jeho učedníků - mimo jiné - překlady celého *Písma svatého*, *Nomokánon* a *Knihy Otců*.

Máme-li nyní krátce shrnout duchovní profil obou bratří, je třeba se povšimnout především nadechnutí, s nímž Cyril přistupoval ke spisům svatého Řehoře Naziánského, u něhož se naučil chápat význam jazyka při předávání Zjevení. Svatý Řehoř vyjádřil touhu, aby Kristus mluvil jeho prostřednictvím: „Jsem služebník Slova, kterému se proto se dávám do služeb“. Cyril chtěl v této službě Řehoře napodobit a prosil tedy Krista, aby mluvil slovansky jeho prostřednictvím. Své překladatelské dílo uvádí touto slavnostní invokací: „Proto slyšte Slované: Slovo, od Boha přišlo, slovo, jež krmí lidské duše, slovo, jež sílí srdce i rozum, slovo to, jež vede k poznání Boha“. Zdá se, že skutečně ještě několik let před tím, než kníže Rostislav požádal císaře Michaela III. o vyslání misionářů do své vlasti, začali Cyril a Metoděj spolu se skupinou učedníků vypracovávat plán, jak shrnout křesťanskou nauku víry do spisů ve slovanském jazyce. Vystala tehdy zřejmá potřeba nových liter, které by odpovídaly mluvenému jazyku. Tak vznikla hlaholská abeceda, která byla později upravena a dostala jméno cyrilice na počest svého inspirátora. Byla to rozhodující událost pro rozvoj slovanské civilizace jako takové. Cyril a Metoděj byli přesvědčeni, že

jednotlivé národy nemohou pokládat Zjevení za plně přijaté, dokud je neuslyší ve svém jazyce a nebudou je číst v písmu své vlastní abecedy.

Metodějovi patří zásluha za to, že dílo, kterého se spolu s bratrem ujali, nebylo vzápětí přerušeno. Zatímco Cyril, Filosof, tíhnul ke kontemplaci, Metoděj byl veden spíše k činnému životu. Díky tomu tak mohly být později položeny základy toho, co bychom mohli nazvat „cyrilometodějskou ideou“, která v různých historických obdobích provázela slovanské národy a inspirovala jejich kulturní, národní a náboženský rozvoj. Uznal to již papež Pius XI. v apoštolském listu *Quod Sanctum Cyrillum*, ve kterém nazývá oba bratry: „syny Východu, kteří jsou svou vlastí Byzantinci, rodem Řekové, posláním Římané a svými apoštolskými plody Slované“. Dějinná role, kterou plnili, byla pak slavnostně potvrzena papežem Janem Pavlem II., který je apoštolským listem *Egrediae virtutis viri*, prohlásil vedle svatého Benedikta za spolupatrony Evropy.

Cyril a Metoděj vskutku představují klasický příklad toho, co je dnes označováno výrazem „inkulturace“. Každý lid musí vpustit do své kultury zjevené poselství a vyjádřit jeho spásonosnou pravdu jazykem, který je mu vlastní. To předpokládá velmi náročnou „překladatelskou“ práci, protože k tomu je zapotřebí nalézt výrazy, které vhodně předloží a neznehodnotí bohatství zjeveného Slova. Tito svatí bratři o tom zanechali svědectví natolik významné, že k němu církev ještě dnes přihlíží, aby odtud čerpala inspiraci a orientaci.

převzato z www.zenit.org

VATICAN CITY, June 24, 2013 - During his weekly Angelus address on Sunday, Pope Francis reflected on what he described as Christ's "most incisive statements: 'Whoever wants to save his life will lose it, but whoever loses his life for my sake will save it'. Thousands of pilgrims gathered in St. Peter's Square to listen to the Holy Father's words.

The Holy Father noted the lives of martyrs as the perfect example of Jesus' words from the Gospel of St. Luke, saying that losing one's life Jesus' sake could only happen one of two ways: by either confessing the faith or defending the truth. "The martyrs are the supreme example of losing one's life for Christ," the Pope said. "In two thousand years there has been a great multitude of men and women who have sacrificed their life to remain faithful to Christ and his Gospel." "And today, in many parts of the world there are many, many – more than in previous centuries – many martyrs, who give their life for Christ, who are put to death for not rejecting Christ. This is our Church. Today we have more martyrs than in the previous centuries!"

Pope Francis noted however that death is not the only means in losing one's life for Christ, citing the examples of parents who sacrifice their wants for the good of their families, as well as priests, brothers and sisters who generously carry out their service. The Holy Father also cited the example of young people who "renounce their own interests to care for children, the disabled, and the elderly." "They too are martyrs! Daily martyrs, martyrs of daily life!" the Pope exclaimed. "And then there are many people," the Holy Father continued,

“Christians and non-Christians, who “lose their life” for truth. And Christ said, “I am the truth,” so whoever serves the truth serves Christ. One of these people, who gave his life for the truth, is John the Baptist. In fact, tomorrow, June 24, is his great feast, the solemnity of his birth. John was chosen by God to prepare the way for Jesus, and he pointed him out to the people of Israel as the Messiah, the Lamb of God who takes away the sins of the world.”

The Pope went on to say that following John’s example of going against the current for the sake of the truth, while appealing to the faithful gathered to “not have fear to go against the current.” “We must go against the current! And you young people, you must be the first: Go against the current and be proud to go against the current. Forward, be courageous and go against the current! Be proud to do it!” the Holy Father exclaimed.

Pope Francis concluded his address before reciting the Angelus, calling on those gathered to put the example of St. John the Baptist’s life into practice as well of the Blessed Mother who “lost her life for Jesus, going to the cross, and she received it [back] in fullness, with all the light and beauty of the Resurrection.”

Letní prázdniny

Lubomír Hromádka

KDO BY NEMĚL rád letní prázdniny? Jako studenti, vysokoškoláci, jsme se vždy na letní prázdniny těšili. Proč? Jednak na chvíli jsme si odpočinuli od přísných zkoušek rigorózních a za druhé, během letních prázdnin jsme si mohli něco přivydělat, stipendium, které jsme dostávali na začátku měsíce, stačilo jen tak tak na živobytí a zaplacení dluhu v hospodě “Na růžku”, naproti Masarykovy koleje v Dejvicích - a to je pravda pravdoucí. Všichni studenti z Masarykovy koleje se rozběhli, aby si našli nějakou práci během letních prázdnin. Dobře platili v uhelných dolech. Já, jelikož jsem byl z hospody a vyznal se v obsluhování hostů, našel jsem si místo jako číšník v lázních. Byly to Lázně Bělohrad, blízko Jičína v Českém ráji. Na co se tam návštěvníci lázní jezdívali léčit, to já nevím. Víím však, že po celou sezónu tam bylo veselo. Výborný studentský orchestr vyhrával v Bažantnici k tanci i poslechu. Některé muzikanty - vysokoškoláky jsem znal, ale byly to většinou starší, “věční studenti”. V hotelu v lázních jsem měl jako číšník rajon deseti stolů, stejně jako ostatní profesionální číšníci. Obdivoval jsem je, jak byli rychlí a dělali okolo stolů zatačky v plné rychlosti. Chtěl jsem je napodobit a jednu, když jsem nesl jedné paní po obědě ještě koláček na podnose, udělal jsem okolo stolu zatačku v plné rychlosti, ale koláček udělal “žabku” z podnosu jedné mladé paní do klína. Abych zachránil situaci, a aby to nikdo neviděl, co se stalo, přiskočil jsem a sáhl té mladé do klína, abych vylovil ten koláček. A to byla chyba. Manžel té mladé paní

to nerad viděl a obořil se na mě: “Vy sprostáku, budu si na vás stěžovat.” Nakonec si ale nestěžoval a smál se na celé kolo, stejně jako všichni v jídelně. Milí kamarádi, studenti, budete-li i vy někde servírovat, na stůl dávat, z mého příkladu si poučení vezměte a držte se ho jako příkázání, ať budete servírovat mladé nebo staré paní.

Poděkování všem účastníkům oslavy 30. výročí posvěcení naší české kaple zasvěcené Panně Marii Hostýnské a sv. Janu Nepomuckému Neumannovi ve Washingtonu - 16. června 2013 Václav J. Solfronk

V PRVNÍ ŘADĚ DÍKY panu kardinálovi Dominiku Dukovi a sboru českých biskupů, že k nám vyslali Th.Dr. Michaela Slavíka jako svého vyslance. Dr. Slavík se výborně zhostil svého poslání, velmi dobře reprezentoval českou církev u nás zde v USA. Děkujeme Dr. Slavíkovi za výstižné kázání při mši svaté v naší české kapli, jeho slova navazovala na čtení připadající na tuto 11. neděli v mezidobí. Později na Českém velvyslanectví nám Dr. Slavík naznačil, jak těžký úkol má církev získat odškodnění za majetek, i když konečně byl odhlasován restituční zákon. Církev musí projít dlouhým a obtížným dokumentárním procesem než má nějakou naději na odškodnění za odcizený majetek. Díky Vám, pane doktore Slavíku, za milou návštěvu u nás v USA, budeme na Vás vzpomínat.

Vřelé díky patří českému velvyslanci panu Petru Gandalovičovi za jeho přítomnost na mši svaté a za jeho milé přivítání a pohoštění na velvyslanectví. Jsme vděční panu velvyslanci za jeho přízeň a spolupráci. Panu vyslanci se podařilo vytvořit skutečně příjemné prostředí pro nás krajany a zvláště pro nás věřící, za co jsme mu právem vděční. Dále chci poděkovat panu Dr. Robertu Řehákovi a Dr. Barboře Karpetové za jejich pomoc při organizování naší oslavy. Dr. Karpetová nemohla být mezi námi, ale je často přítomná našich českých mši svatých. Dr. Karpetové se podařilo zorganizovat větší mše v basilice Neposkvrněného početí jako např. mši za Václava Havla a mši na počest Pražského Jezulátka za spolupráce zdejší velké Filipínské komunity. Naše malá obec je nesmírně vděčná všem zaměstnancům českého zastupitelství za jejich přízeň a spolupráci. Velmi nás zarmoutila zpráva, že naši milí manželé Vintrovi nás brzy opustí, budeme je velmi postrádat a přejeme jim hojnost Božího požehnání do dalších let.

Nyní chci poděkovat Otcí Antonínu Kocurkovi za vše, co pro naši obec dělá a zvláště za jeho úsilí, aby oslava 30. výročí naší kaple se vydařila, vřelé díky a zaplať Pán Bůh. Chci též poděkovat našim krajanům z New Yorku za jejich účast na naší slavnosti, uvědomujeme si jaká to

byla ohromná oběť, vydat se na tu dlouhou cestu k nám. Byl to pro tyto účastníky velmi dlouhý den, vyjeli od kostela v Astorii, NY ve 4:30 hodin ráno a navrátili se až pozdě v neděli večer. Díky za vaši oběť, necht' Pán dá, aby ta vaše oběť posílila naši církev jak zde, tak i doma.

Dále chci poděkovat vedení Basiliky za milé přivítání, na začátku k nám promluvil Mons. Buonanno, který se stará o poutníky přicházející do tohoto chrámu. Před skončením mše svaté nás oslovil Mons. Rossi, rektor Basiliky. On se nemohl dříve dostavit, neboť sloužil mši svatou v hlavní lodi chrámu. Mons. Rossi nám připomenul, že kaple Panny Marie Hostýnské je nejvíce používaná kaple v celém chrámu, neboť zde chodí ke zpovědi 55 000 lidí ročně.

Díky za příspěvek Národního svazu českých katolíků za dar 250 dolarů, který nám byl zaslán prostřednictvím pana Franka Maceka. Dar byl použit na zakoupení krásných květin, které zdobily oltář v naší kapli při této výroční mši svaté. Díky Národnímu svazu za jejich oddanost české kapli, Pán Bůh zaplat'.

Nyní chci poděkovat místním za jejich úsilí o zdar tohoto výročí, předně díky Martě a Jiřímu Hnízdovým, za skvělý památník, který zároveň sloužil jako zpěvník při naší bohoslužbě. Velký dík též otci Antonínovi za krásnou kartičku, na první straně je vyobrazená Panna Marie Hostýnská a na druhé vzpomínka na 30. výročí vysvěcení. Já nenacházím vhodná slova, jak bych popsal tuto krásnou památku. Dále není možné mluvit o naší kapli a nevzpomenout manželů Brožových, kteří **více fotografií z oslavy najdete na www.zvon.info**

se již 30 let starají o naši kapli a nyní jim v tomto úkolu věrně pomáhá Kathleen Kašpar-Pátá. Hudbu po mnoho let nám zabezpečuje paní Dana Sábliková. Díky, paní Dano. Zpěv a čtení při mši svaté mnoho let věrně vykonávají manželé Zdeněk a Zdenka Sádlikovi. Při této oslavě nás Zdeněk potěšil krásně předneseným sólem na oslavu Panny Marie. Sádlikovic vnučka Stephany, oblečená v krásně vyšívaném Kyjovském kroji, který vytvořila její prababička, předala Dr. Slavíkovi pěknou kytici čerstvých květin na uvítanou.

Při této oslavě nám chyběli naši věrní členi, kterým nemoc nedovolila se zúčastnit - mimo jinými to byl Biskup Petr Esterka, Father Francis Novák, Dr. Švejda. Vděčně jsme na vás vzpomínali a postrádali vaši účast. Ujišťuji vás, že jste byli zahrnutí v našich modlitbách. Vzpomínali jsme též naše zemřelé krajany a všechny příznivce naší milované kaple.

Na závěr chci poděkovat všem účastníkům naší oslavy 30. výročí vysvěcení naší kaple Panny Marie Hostýnské a sv. Jana Nepomuka Neumanna, zaplat' Pán Bůh. Prosme Pána nebe i země, aby nám požehnal a umožnil nám se znovu setkat za pět let, až budeme slavit 35. výročí. Chvála Bohu, dobrá věc se vydařila! Bohu díky.

Zemřeli:

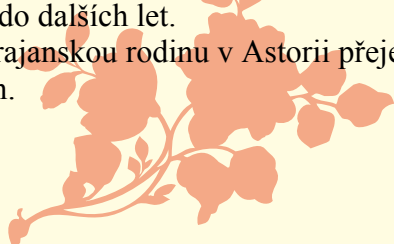
Dne 9. června zemřela paní **Milada Slívová**. V květnovém čísle jsme paní Miladě přáli vše nejlepší k jejím 90. Dnes chceme vděčně vzpomínat na její přátelství a děkovat Bohu za její život. Kéž Vám Bůh dá odměnu života věčného spolu se všemi věřícími. Budeme na Vás vzpomínat v modlitbě a při mši svaté. Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať jí svítí.

Krajanská rodina

BLAHOPŘEJEME

Paní **Tonka Habek** se dožívá kulatého výročí narození. 4. července, kdy Spojené Státy oslavují nezávislost, bude oslavovat příchod na tento svět. Z celého srdce Vám, paní Tonko, přeji hodně štěstí, zdraví a Boží požehnání do dalších let. Za celou krajanskou rodinu v Astorii přeje Fr. Antonín.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Růžena Bunžová, Věra Borkovec, Helen Hlinka, Zdeněk a Zdenka Sádlik, Helen Otypka.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci červenci: Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Alfons Brož 9. července, Dagmar Žalmanová 10. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgie Chamberlain 14. července, Emma Wartownik 15. července, Petr Bunža 18. července, Věra Rychecká 20. července, Pavel Weirich 22. července, Růžena Bunžová 23. července, Jiří Široký 28. července, Kristina Hnizda 28. července.

úmysly mší svatých v měsíci červenci 2013

datum	úmysl	dárce
07-03	Za zemřelou Ludmilu Sedláčkovou	Libuše Kral
07-07	Na poděkování Pánu Bohu	Tonka Habek
07-10	Za Katarinu Vasil a Mikolaje Čečelku	rodina Hlinkova
07-14	Za krajanskou rodinu	
07-17	Za zemřelou Ludmilu Chalas Di Bona	rodiče
07-21	Za zemřelou Miladu Slívovou, celou živou a zemřelou rodinu a za rodinu Prachařovu.	manžel a děti
07-22	Na poděkování Pánu Bohu, za zdraví pro Andrew Poncic	Andrew Poncic
07-23	Na poděkování Pánu Bohu za 97 let života	Růžena Bunžová
07-24	Za zemřelé sestry Mildred Rose Zahradnik Schulc a Rose Zahradnik Albrecht	Anna a Jerome Zajic
07-27	Za zemřelého Patrika Simsu	rodiče
07-28	Za rodinu Sikorjakovu	rodina Hlinkova
07-31	Za zemřelou Miladu Slívovou	rodina Tomečkova

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959

šeky na podporu pro časopis a misii: Czech Catholic Mission in NYC

na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am

v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102

Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall

Adresa českého kněze: Fr. Antonín Kocurek,

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375 Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohannepomucene.org>

Druhý Lateránský koncil (1139)

**10. ekumenický
koncil**

Po smrti papeže Kalixta II 1124 byl zvolen papež Honorius II (1124 - 1130). Tento papež podporoval reformní hnutí v církvi a také nové řeholní řády, především řád cisterciáků. Dobře také vycházel s monarchy tehdejší Evropy. Po jeho smrti byl narychlo zvolen římský jáhen, který si vzal jméno Inocent II. Jeho volbu ale neuznali římstí občané a někteří kardinálové. Ještě ten den zvolili svého kandidáta Anakleta II. Tak vzniklo schisma. Papež Anaklet měl větší podporu, a proto jeho protivník Inocent opustil Řím. Ve Francii se setkal se sv. Bernardem, který pro něho získal přízeň králů Francie a Anglie a dalších významných panovníků. Papež Anaklet zemřel 1138. Jeho příznivci ihned zvolili papeže Viktora IV. Na intervenci sv. Bernarda se Viktor vzdal úřadu a podřídil se papeži Inocentu II. Tak skončilo schisma.

Papež Inocent svolal koncil do Lateránu. Koncil byl slavnostně zahájen 4. dubna 1139. Koncilu se zúčastnila stovka biskupů. Na koncil přijeli také biskupové z území dobité křížáky tzv. křížáckých států na území Palestiny. Dokumenty z tohoto koncilu se nedochovaly. Jeden z hlavních bodů koncilu bylo prohlášení neplatnosti všech úkonů antipapeže Anakleta II (1130 - 1138). To však nebylo tak jednoduché. Znamenalo to neplatnost svěcení všech jím vysvěcených biskupů a také neplatnost svěcení kněží, kteří byli vysvěceni neplatnými biskupy. Situace se stala velice nepřehledná. Inocent ale trval na svém. Koncil se setkal třikrát a byl ukončen týž měsíc. Papež Inocent IV zemřel roku 1143.

Inocent II

sv. Bernard z Clairvaux

Anaklet II

